

Људскошћу се прозор на човеку отвара

Од почетка нашег постојања као да смо убачени у причу којој не знамо сам почетак, не можемо да претпоставимо крај, нити када ћемо из ње изаћи.

Једино што можемо је да дамо наш удео, да у огромну мрежу живљења уплићемо наше мале светлуцаве нити и дајемо свој лични допринос. Можемо исказивати своју људскост и саосећање, љубав и потребу за њом. Јер и када нестане, када се појави једино извесно онда је важно шта остављамо за собом. Постоји толико људи који су били толико велики да су отворили на себи прозор људскости и допустили другима да схвате колико је важно бити човек. Свети Сава је један од њих. Величина човека не мери се његовом висином, ни дуговечношћу, већ оним што чини док је жив и оним што оставља иза себе. Он све људе задужи вечно својим делима и трудом да направи од овог света боље место. Дух такве особе неуморно се опире рубу времена и вечно ће живети у срцима људи који ће причу о њему преносити генерацијама. Људскост никада неће застарети нити изгубити на значају. Временом ће прича прерасти у мит, а мит у легенду, али биће запамћено док је света и века.

Када носимо људскост у себи, користимо сваки секунд свога времена, сваки удисај и мисао, и не можемо жалити што смо се родили, јер људскост која је у људима отвори прозор на човеку и побољшава живот генерацијама. Људскост оставља огромну заоставштину и клеше своје име у историју човечанства.

Лука Ракић 7/1